

Stěží popadal dech. Podařilo se mu setřást své pronásledovatele, a tak s ulehčením dosedl na lavičku v městském parku. Kapesníkem otřel čelo, provětral podpaždí a slastně natáhl nohy stažené v polovysokých pevných wranglerech. Měl štěstí. Nechtělo se mu umírat. Ještě ne.

Hrábnul do tmavé kožené vesty pro mobil a začal vyťukávat číslo. Podvědomě zaregistroval zvláštní temný tlumený zvuk a hned nato ucítil hroznou bolest v oblasti břicha.

„Tlumič“, vydechl a snažil se pohnout tělem. V intervalech srdečního pulsu pryštěla z rány krev a světlemodrou košili barvila do temněrudé.

Z hustého zeleného křoví naproti vystoupila postava v tmavé mikině s nataženou kapucí. Muže na lavičce stálo enormní úsilí pootočít hlavou, aby mohl rozpoznat obličej útočníka. Vše ale začalo mizet v šedivém mlžném závoji. Další střelu, která vzápětí zasáhla jeho tělo, již Jiří Zemánek, tajný agent Eurobrigu, nevnímal. Byl mrtev.

Střelec přistoupil blíž a sehnul se nad obětí. Rychle ale důkladně ji prohledal.

Letěli jsme vysoko v dešti a skrze špinavé šedivé mraky. Mlžné výpary se na malý okamžik roztrhly a dovolily pohlédnout na zvlhlou, pochmurnou krajinu.

Cestující v kabině letadla se porůznu snažili zahnat monotónnost dlouhého letu. Na sedadle u okna vedle mě se zatetelila paní Löwe a fascinovaně hleděla dolů.

Obtloustlá, obstarožní, prošedivělá a upovídaná dáma. Už jsem věděl, že bydlí v Clearwatteru, malém městečku v Colloradu, a že do Evropy letí poprvé navštívit dceru. Ta se vdala za jednoho profesora lycea v Paříži, který byl v Americe na studijní stáži a za mně dosud neobjasněných okolností zavítal do colloradských hor, aby odtamtud odvedl její jedinou dceru. Krátce po startu mě paní Löwe důrazně upozornila, že je Židovka, že obdivuje židovskou kulturu a s násilím, spojovaným se sionismem, nemá nic společného, a proto doufá, že v Evropě nebude její původ evokovat nějaké problémy.

Já rovněž násilí nevyhledávám, dokonce se mu snažím – seč mi síly stačí – vyhnout. Někdy ale není zbytí. Ted' zrovna jsem Roman Müller, kunsthistorik ze Štrasburku, vracející se z příjemně strávené americké dovolené.

Mašina ve vzduchu o nějaké metry propadla, to jak se dostala do menších turbulencí při průletu dešťovým mrakem. Na křídle ohnivě žhnula poziční světla. Madame Löwe zatnula baculaté prsty do mé paže a polekaně vyjekla. Do přistání zbývalo pár minut.

Letěli jsme pod nasáklou dekou, ale podmračený den se začínal projasňovat.

„Oh, tak tohle je Paříž?“ vydechla ohromená madam. V okénku se zřetelně rýsoval Vítězný oblouk s jeho paprscitě rozbíhajícími se bulváry,

„Úžasné. To je prostě úžasné!“

Stroj mírně vystoupal, vykroužil oblouk a přiblížil se k Orly. Přistávací dráha posázená červenými, modrými, zelenými a oranžovými světly vystupovala z temnoty.

Taxík se sunul centrem Paříže a já okénkem vyhlížel ven. Pátek odpoledne v lidském mraveništi. Ze stromů lemujících silnici odkapávaly poslední kapky deště a v kanálcích podél trotuárů se hromadily nespláchnuté vajíčky a zmačkané plastické kelímky. Taxikář byl na Francouze nečekaně zamlklý. Asi toho také měl za celý ten týden dost.

Nechal jsem se vysadit na začátku rue Moliere a několik minut zevloval u autobusové zastávky.

Uzounká pasáž mě vyvedla do křivolakých uliček. Těmi jsem doputoval k šedohnědému činžáku, jehož fasádu hustě pokrývaly temné graffiti. Baráky kolem na tom ovšem byly podobně, takže ten náš – s rezidenčním bytem v horní přístavbě – nikterak z řady nevybočoval.

Zazvonil jsem předpisově, jedenkrát dlouze a dvakrát krátce. Po chvilce čekání zašramotil řetízek a dveře se otevřely. Mezi futry stál starší šlachovitý a prošedivělý chlapák v bezvadně padnoucím obleku s poněkud křiklavou vázankou uvázanou na “teplý” uzel. Vyšponovaný jako kdyby právě spolknul pravítko. Vojáka v sobě tedy rozhodně nezapřel.

Jacques Lafitte, zástupce ředitele naší centrály v Paříži. Hleděl jsem na něj asi dost překvapeně a přemýšlel, proč si se mnou dal schůzku jeden z nejvyšších pohlavárů organizace.

Rychlým pohledem přehlédl chodbu a naznačil, ať vstoupím. Ten byt jsem znal a během pobytů v Paříži jej nesčetněkrát použil.

„Důvod, proč jsem vás stáhnul ze Států, je k mé upřímné lítosti více než smutný. Minulý týden, v pondělí dopoledne, byl tady v Paříži zastřelen tajný agent a váš blízký přítel, pan Zemánek,“

Oči mi zaslzely a pokoj se rozpliznul v rozmazaných konturách. „Jak to, že nic nevím?“ vysoukal jsem nevěřícně.

„On byl vlastně popraven. Zastřelen z bezprostřední blízkosti. Profesionální práce. My doposud jeho smrt tajili. Pustili jsme zprávu, že byl velmi těžce raněn a transportován do nemocnice. To všechno v domnění, že se někdo pokusí o kontakt, nebo co víc, že do špitálu vnikne, aby ho umlčel, ale bohužel. Jenom jeho byt. Byl doslova obrácen naruby. Nějaké hodnotné a konkrétní stopy však nezůstaly žádné.“

„Už se ví, kdo ho má na svědomí?“ zasyčel jsem výhrůžně a vztek mi začal všemi póry vstupovat do těla.

„Dělal na případu obohaceného uranu. Ten se tady pokoušeli prodat dva Ukrajinci a jeden chlap z Kosova. Ti tři byli zadrženi, ale jejich boss se vypařil. Celou akci řídil jistý Fraňo Rugova. Před lety to dotáhl až na náměstka ministra

průmyslu. Potom se zjistilo, že je mafián, tak z Kosova zmizel. Teď se toulá po Evropě. Pan Zemánek byl pověřen, aby ho vypátral. Máme za to, že se dostal na stopu a Rugova ho zavraždil, nebo nechal zavraždit.“

„Pane, mohl bych aktivně pomoci při vyšetřování?“ zeptal jsem se bez obalu.

„Chci vás o to požádat. Nic nenařizuji, toliko žádám,“ odpověděl Lafitte s lehkou úklonou. „Navíc z výslechů těch pašeráků vyplynulo, že by se Rugova mohl eventuálně zdržovat v Praze. Tak i proto jsem vás kontaktoval.“

„Jsem vám vděčný, pane, a spolehněte se, že ty zločince, co mají Jirku na svědomí, po zásluze potrestám.“

„Obvykle vás povoláváme k řešení zvláště delikátních případů,“ pronesl Lafitte do ticha pokoje. „Případů, kdy je třeba zajít až do krajnosti,“ pokračoval, potahoval ze své gitanne a zálibně pozoroval převalující se obláčky modrošedého kouře. „Tenhle případ rozhodně řadím k těm nejcitlivějším. Je proto nezbytné být obzvláště obezřetný a vše držet v přísné tajnosti. Kontaktem pro vás budu já sám. Chci aby o tomhle vědělo co nejméně lidí. Trápí mě otázka, jak na pana Zemánka mohli přijít a také, že nám neskočili na to zranění.“

„Chápu,“ přitakal jsem. Mé myšlenky už ale začínaly vystřelovat různými směry.

„Mimochodem, pan Zemánek - když ještě žil – nezpravil vás nějak o svém úkolu?“ otázal se Lafitte obrácený k servírovacímu stolku.

„Ne, my se poslední dobou mýjeli. A komunikace mezi námi?“... myšlenky se soustředily na poslední uplynulé týdny... „bohužel veskrze žádná,“ odpověděl jsem popravdě a bezmocně rozhodil ruce.

„Dobrá,“ přitakal Lafitte, sehnul se k boční straně hnědé kožené sedačky, vytáhl aktovku z vepřovice, odklopil mosazné uzávěry a přes konferenční stůl mi podal poměrně objemný fascikl stažený černou tkaničkou.

„Jak jsem říkal, chci věc držet v nejvyšší tajnosti. Tady je všechno – alespoň myslím – co se doposud podařilo shromáždit v případě toho Rugovy a potažmo smrti pana Zemánka. Tu mají na starosti chlapi ze Zlatnického nábřeží a o uran se postará agentura spolu s tajnou službou. Na vás zůstal Rugova. Až jej dopadnete, naložte s ním bez okolků, jak zaslouží. Vzpomeňte, že chladnokrevně usmrtil vašeho přítele. Případná komunikace mezi námi proběhne přes tohle,“ oznámil a z té jeho aktovky vylovil dva černé mobily.

„Blackberry?“ vydechl jsem překvapeně.

„Mám to ze Států. Pouze vypadají jako Blackberry, ale je to kódovaný oboustranný transponder. V dnešní době už není třeba různých nezjistitelných mobilů na jedno použití a tak.“

Následovala krátká instruktáž a jeden z „Blackberry“ zmizel ve vnitřní kapse bundy.

„Když bude nutně třeba osobního setkání, sejďeme se zde,“ shrnul Lafitte a já pochopil, že schůzka končí. Dobře tak. K čertu s Lafitem i jeho vznešenou mluvou. Teď bylo nejdůležitější stanovit plán a začít makat.

Natáhl jsem na sebe domácí mundúr, tedy seprané pruhované triko a lehké bavlněné tepláky, zalehnul na pohovku, přitáhl servírovací stůl, stoh spisů a pustil se do čtení.

Bylo nabíledni, že musím nejdříve podrobně prostudovat listiny, které zde zanechal Lafitte, abych lépe pochopil souvislosti a utřídil informace provázející tenhle případ. Potřeboval jsem nutně „přeshaltovat“, jelikož moje mysl neustále bloumala v kruzích vzpomínek na mrtvého přítele. Úplně nejužší kamarádství to tedy nebylo, nicméně cosi – a rozhodně ne málo – jsme spolu zažili. A také musím do agentury, poptat se, s kým trávil poslední dobou nejvíce času a toho člověka – nebo ty lidi – zkontaktovat a vytáhnout z nich co nejvíce: poznatky, domněnky, názory. Potom zajedu na Zlatnické nábřeží a tam by mi příslušný vyšetřující komisař mohl pomoci doplnit případné mezery. Ve hře byla i Praha. Ze spisů vyplynulo, že Rugova zde má v pořadí druhou manželku a s ní dvě děti. Já z Prahy vyrazil před lety do světa na zkušenou. S agenty pražské skupiny udržuji sice nadstandardní vztahy, nicméně budu potřebovat pověření ústředí v Haagu. To Lafitte jistě dokáže zařídit.

Celkem se podařilo zadržet 481,4 gramu obohaceného uranu 235 a 238 ve formě prášku. Pašeráci nabízeli uran v ceně 3 500 amerických dolarů za gram. Radioaktivní materiál vykazoval hodnoty 98,6 procent uranu 235 a 99,9 procenta uranu 238 a měl pocházet z území bývalého Sovětského svazu. Byl uchovávan ve speciálních obalech. O prodeji prý jednal Rugova s nějakým Američanem, který konvertoval k islámu a přijal jméno Abdullah al Muhajir. Rugova podle výpovědi jednoho ze zadržených Ukrajinců nebyl spokojen s podmínkami prodeje. Chlápek částečně porozuměl řečem mezi kosovskými kumpány. Několikrát prý slyšel Praha a že to tam Rugova musí zařídit. Kosovec tohle tvrzení ve své výpovědi popřel a stále trval na tom, že se bavili o rodině, kterou jeho šéf zanechal právě v Praze.. Den po odjezdu Rugovy vrazila do bytu zásahová jednotka a všechny tři pašeráky eliminovala. Policie byla nucena zajistit obohacený uran i bez kupců, to aby zabránila případnému úniku. Amerického islamistu měla v hledáčku – na základě informací poskytnutých CIA – francouzská agentura Eurobrigu a ta během jeho sledování objevila i zmíněný byt.

Po levém břehu proti toku Seiny jsem se v hustém proudu automobilů a motorek všemožných tvarů i velikostí doplazil k domu číslo třicetšest na Qai des Orfevres, kde sídlí Policejní prefektura a Regionální ředitelství kriminální policie.

